

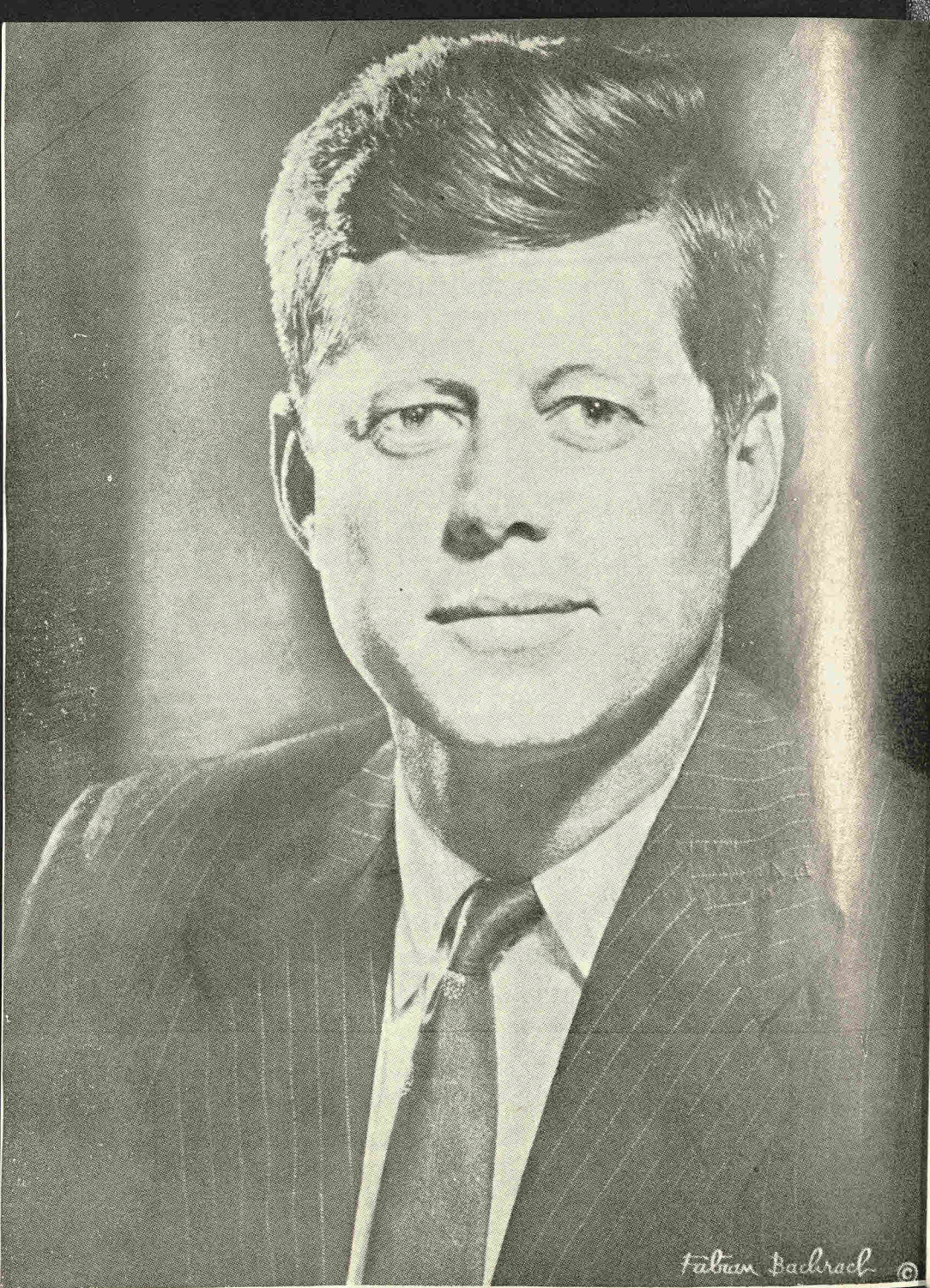
ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

John F. Kennedy

35ου Προέδρου Η. Π. Ἀμερικῆς

ΚΥΡΙΑΚΗ
1η Δεκεμβρίου 1963, 11 π.μ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ὄργανούμενον ὑπὸ τοῦ
Ἑλληνο - Ἀμερικανοῦ
Ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου

**ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ John Kennedy
κατά την τελετήν τῆς ὀρκωμοσίας του (20.11.1961).**

Συμπολίται μου,

Ἐορτάζομεν σήμερον ὄχι τὴν νίκην ἐνὸς κόμματος, ἀλλὰ τῆς Ἐλευθερίας. Νίκην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόσον ἐν τέλος ὅσον καὶ μίαν ἀρχήν, προοιωνίζουσαν ἀνανέωσιν, ὡς καὶ ἀλλαγὴν, διότι ὅμοσα ἐνώπιον ὑμῶν καὶ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ τὸν ἴδιον ἐπίσημον ὄρκον, τὸν ὁποῖον καθώρισαν οἱ πρόγονοί μας, σχεδὸν πρὸ 1 καὶ $\frac{3}{4}$ αἰῶνος.

Ὁ κόσμος εἶναι πολὺ διάφορος τώρα, διότι ὁ ἄνθρωπος κρατεῖ εἰς τὰς θνητὰς του χειρὰς τὴν δύναμιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Παρὰ ταῦτα, ἡ αὐτὴ ἐπαναστατικὴ πίστις, διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθησαν οἱ πρόγονοί μας, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφρίσκαται ὑπὸ δοκιμασίαν, εἰς ὁλόκληρον τὴν Γῆν. Εἶναι ἡ πίστις, ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν γενναϊοδωρίαν τοῦ Κράτους, ἀλλ' ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ.

Δὲν τολμῶμεν σήμερον νὰ λησμονήσωμεν ὅτι εἴμεθα κληρονόμοι τῆς πρώτης ἐκείνης Ἐπαναστάσεως. Ἄς ἐξαγγελθῆ, ἀπὸ τὸν Τόπον καὶ τὸν Χρόνον αὐτόν, τόσον πρὸς τοὺς φίλους, ὅσον καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας, ὅτι ὁ πυρσὸς παρεδόθη εἰς μίαν νέαν γενεάν Ἀμερικανῶν, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν αἰῶνα μας, ἐδοκιμάσθησαν ὑπὸ τοῦ πολέμου, ἐπειθαρχήθησαν ἀπὸ μίαν ψυχράν καὶ πικράν εἰρήνην, εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἀρχαίαν κληρονομίαν μας καὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδουν ἢ νὰ ἐπιτρέψουν τὴν βαθμιαίαν κατάργησιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τὰ ὁποία τὸ ἔθνος μας ἀνεκάθεν προήσπιζε καὶ ἡμεῖς σήμερον ὑποσχόμεθα νὰ προασπίζομεν.

Ἄς ἐξαγγείλωμεν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, ἀνεξασπότης ἂν ἐπιθυμοῦν τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν μας, ὅτι θὰ καταβάλωμεν οἰονδήποτε τίμημα, θὰ φέρωμεν οἰονδήποτε βᾶρος, θὰ ἀντιμετωπίσωμεν οἰονδήποτε δοκιμασίαν, θὰ ὑποστηρίξωμεν οἰονδήποτε φίλον καὶ θὰ ἀντιταχθῶμεν ἐναντίον παντὸς ἐχθροῦ, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐπιβίωσιν καὶ ἐπικρατίαν τῆς Ἐλευθερίας.

Αὐτὰ ὑποσχόμεθα νὰ πράξωμεν καὶ περισσότερα.

Εἰς τοὺς παλαιούς ἐκείνους συμμάχους, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχομεν κοινὰς πολιτικὰς καὶ πνευματικὰς ρίζας, ὑποσχόμεθα ἀφοσίωσιν πιστῶν φίλων. Ἠγομῆνοι, ὑπάρχουν ἐλάχιστα τὰ ὁποία δὲν θὰ δυνήθωμεν νὰ πράξωμεν, εἰς πλείστας κοινὰς προσπάθειάς. Διηρημένοι, δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν παρὰ ἐλάχιστα, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποτολήσωμεν, ἀντιμετωπίζοντες μίαν σοβαράν πρόκλησιν, διχασμὸν μας.

Πρὸς τὰ νέα κράτη, τὰ ὁποία ὑποδεχόμεθα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐλευθέρων χωρῶν, ὑποσχόμεθα ὅτι μία μορφή ἀποικιοκρατίας δὲν θὰ λήξῃ ἀπλῶς

καὶ μόνον διὰ τὴν ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἄλλην περισσότερον σιδηρῶν τυραννίαν. Δὲν ἀναμένομεν ἀπὸ αὐτὰ τὴν ὑποστηρίξουν πάντοτε κάθε ἀποψίν μας, ἀλλ' ἀναμένομεν ὅτι θὰ τὰ ἴδωμεν σθεναρῶς προασπίζοντα τὴν ἰδικὴν των ἐλευθερίαν καὶ ἐνθυμούμενα, ὅτι κατὰ τὸ παρελθόν, ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἀφρόνως ἐπεδίωξαν τὴν ἀποκτήσουν ἰσχὴν καθήμενοι ἐπὶ τῆς ράχους τῆς τίγρεως ἀναποτρέπτως κατεβροχθίσθησαν.

Εἰς ὄσους κατοικοῦν εἰς καλύβας καὶ χωριά τοῦ ἡμίσεος τῆς Ἰδιοκρατίας, καὶ μοχθοῦν τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς μαζικῆς δυστυχίας, ὑποσχόμεθα τὴν καταβάλλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν τὴν βοήθησώμεν, ὥστε τὴν βοήθησούν ἑαυτοὺς, ἐπὶ ἀπεριόριστον χρόνον, ὅχι ἐπειδὴ αὐτὸ πράττουν οἱ κομμουνισταί, ὅχι ἐπειδὴ ἐπιδιώκομεν τὴν ψήφον των, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι τὸ ὀρθόν. Ἄν ἡ ἐλευθέρω κοινωνία δὲν δύναται τὴν συνδράμη τοὺς πολλοὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι πτωχοί, δὲν θὰ δυνηθῆ ποτὲ τὴν σὴν τὸν ὀλίγους, οἱ ὅποιοι εἶναι πλούσιοι.

Πρὸς τὰς ἀδελφὰς Δημοκρατίας νοτίως τῶν συνόρων μας, ὑποσχόμεθα ἰδιαίτερος τὴν μετατρέψωμεν τὰς καλὰς μας ἐπαγγελίας εἰς καλὰς πράξεις, ἐν τῷ πλαισίῳ μιᾶς νέας συμμαχίας διὰ τὴν πρόοδον, ὡς καὶ τὴν βοήθησώμεν τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους καὶ τὰ ἐλεύθερα ἔθνη τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰς ἀλύσεις τῆς πενίας. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ εἰρηνικὴ καὶ ἐπιδοφόρος ἐπανάστασις δὲν ἐπιτρέπεται τὴν καταστῆθῆ ἴθιμα ἔχθρικών δυνάμεων. Ἄς γνωρίζουν ὅλοι οἱ γείτονές μας ὅτι θὰ συνεργασθῶμεν μαζί των, πρὸς ἀπόκρουσιν ἐπιθέσεως ἢ ὑπονομιεύσεως, εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἀμερικανικὴν Ἡπειρον. Ἄς γνωρίζη, ἐπίσης, κάθε ἄλλη Δύναμις, ὅτι τὸ Δυτικὸν Ἡμισφαίριον εἶναι ἀποφασισμένον τὴν κατευθύνῃ τὸ ἴδιον τὴν μοῖραν του.

Πρὸς τὴν παγκόσμιον ταύτην συνέλευσιν τῶν κυριάρχων κρατῶν — τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη — τὰ ὅποια ἐνσαρκώνουν τὴν τελευταίαν καλύτεραν ἐλπίδα μας εἰς μίαν ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ μέσα τοῦ πολέμου ἔχουν κατὰ πολὺ ὑποσκελίσει τὰ μέσα τῆς εἰρήνης, ἐκφράζομεν καὶ πάλιν τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ τύχουν τῆς ὑποστηρίξεώς μας, διὰ τὴν ἀποτραπῆ ἢ μετατροπῆ των εἰς ἀπλοὺν «βῆμα» ἀντιδικῶν, τὴν ἐνισχυθῆ ἢ ἀσπίς των ἢ προασπίζουσα τὰς νέας καὶ ἀδύνατους χώρας καὶ τὴν διευρυνθῆ ὁ χώρος εἰς τὸν ὅποιον ἰσχύει ὁ λόγος των.

Τέλος, πρὸς τὰς χώρας ἐκεῖνας, αἱ ὅποια θὰ διεννοοῦντο τὴν καταστοῦν ἀντίπαλοί μας, ἐκφράζομεν οὐχὶ ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ἐκκλησίαν: Ἐλθετε, ἵνα ἀμφότεροι αἱ παρατάξεις μας ἐπαναρχίσουν τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, προτοῦ αἱ ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ἐξαπολυθεῖσαι σκοτεινὰ δυνάμεις τῆς καταστροφῆς βυθίσουν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς προδιαγεγραμμένην ἢ τυχαίαν αὐτοκαταστροφὴν.

Δὲν τολμῶμεν τὴν ἐμβάλλωμεν αὐτοὺς εἰς πειρασμὸν διὰ τῆς ἐπαδείξεως ἀδυναμίας. Διότι μόνον ὅταν τὰ ὅπλα μας καταστοῦν ἀναμφισβήτητος ἐπαρκῆ, εἶναι δυνατόν τὴν εἶμεθα βέβαιοι πέραν πάσης ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ ταῦτα τὴν χρησιμοποιοῦν.

Οὔτε ὅμως εἶναι δυνατόν δύο μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ δῆμους κρατῶν τὴν ἐφησυχάζουν ἐπαναπαυόμενοι εἰς τὴν παρούσαν πορείαν των, ἀμφότεροι ὑπερβαλόντως βεβαρυμένα μετὰ τὰς δαπάνας τῶν συγχρόνων ὅπλων καὶ δικαίως φοβούμενοι διὰ τὴν σταθερὰν ἐξάπλωσιν τῆς θανατηφόρου ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἀλλ' ἐπίσης ἀνταγωνιζόμενοι ἀλλήλας εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀσταθοῦς ἰσορροπίας τοῦ τρόμου, ἢ ὅποια συγκρατεῖ τὴν ἔκρηξιν τοῦ ἐσχάτου πολέμου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄς ἀρχίσωμεν πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐνθυμούμενοι ἀμφότεροι ὅτι ἡ καλὴ συμπεριφορὰ δὲν ἀποτελεῖ ἔνδειξιν ἀδυναμίας καὶ ἡ εἰλικρίνεια δὲν εἶναι ἀταπώδεικτος. Ἄς μὴ προέλθωμεν ποτὲ εἰς διαπραγματεύσεις κατεχόμενοι ὑπὸ φόβου. Ἄλλ' οὔτε καὶ τὴν φοβηθῶμεν ποτὲ τὴν προέλθωμεν εἰς διαπραγματεύσεις. Ἄς διερευνησώμεν, ἀμφότεροι αἱ παρατάξεις, ποῖα εἶναι τὰ προβλήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων συμφωνοῦμεν ἀντὶ τὴν ἐπεξεργασθῶμεθα ἐκεῖνα ποὺ μᾶς διαοροῦν.

Ἄμφότεροι αἱ παρατάξεις ἄς ὑποβάλλωμεν, διὰ πρώτην φοράν, σοβαρὰς καὶ ἐπαρκεῖς προτάσεις διὰ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν ἐξοπλισμῶν, θέτοντες τὴν ἀπόλυτον δύνάμιν πρὸς καταστροφὴν ἄλλων ἔθνῶν ὑπὸ τὸν ἀπόλυτον ἔλεγχον ὅλων τῶν ἔθνῶν.

Ἄμφότεροι αἱ παρατάξεις ἄς ἐνώσωμεν τὰς προσπάθειάς μας πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν ἐπιστήμην τὸ θαῦμα ἀντὶ τοῦ τρόμου. Ἄς ἐξερευνησώμεν τοὺς ἀστέρας, ἄς κατακτήσωμεν τὰς ἐρήμους, ἄς καταπολεμήσωμεν τὰς ἀσθενείας καὶ ἄς ἐνισχύσωμεν τὰς τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον.

Ἄμφότεροι αἱ παρατάξεις, ἠνωμένοι, ἄς καταστήσωμεν πραγματικότητα ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ Προφήτου Ἡσαΐα: «... τὸ νὰ διαλύης τὰ βαρῆα φορτία, καὶ τὸ νὰ ἀφήνης ἐλευθέρους τοὺς καταδυναστευομένους...».

Εἰς τὴν περιπτῶσιν δυνηθῶμεν τὴν ἐγκαταστήσωμεν «προγεφύρωμα», τρόπον τινά, εἰς τὴν ζούγκλαν τῆς καχυποψίας, ἄς ἐνώσωμεν τὰς προσπάθειάς των δύο παρατάξεών μας διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἐνὸς μεγάλου ἔργου: τὴν ἐξασφάλισιν ὅχι μιᾶς ἰσορροπίας δυνάμεων, ἀλλ' ἐνὸς νέου παγκοσμίου κράτους τοῦ δικαίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ ἰσχυροὶ θὰ διέπονται ἀπὸ πνεῦμα δικαιοσύνης καὶ οἱ ἀδύνατοι θὰ αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἀσφαλεῖς: μιᾶς τάξεως εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διατηρηθῆ ἡ εἰρήνη διὰ παντός.

Πάντα ταῦτα δὲν πρόκειται τὴν συντελεσθῶν ἐντὸς τῶν πρώτων ἐκατῶν ἢ χιλίων ἡμερῶν, οὐδὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρουσίας Κυβερνήσεως, ἀλλ' οἷτε ἴσως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πλανήτου. Ἄλλ' ἄς κάμωμεν τὴν ἀρχήν.

Ἄγαπητοί μου συμπολίται, ἡ τελικὴ ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία τοῦ ἔργου μας ἐφύλακται περισσότερον εἰς τὰς ἰδικὰς σας χεῖρας παρὰ εἰς τὰς ἰδικὰς μου. Ἄπὸ κτήσεως αὐτῆς τῆς χώρας, ἢ κάθε γενεᾶ ἐκλήθη τὴν δόση ἀπτάς ἀποδείξεις τοῦ πατριωτισμοῦ τῆς. Οἱ τάφοι τῶν νέων Ἀμερικανῶν, οἱ ὅποιοι ἀπῆντησαν εἰς τὸ προσκλητήριον αὐτὸ περιβάλλον τὴν ὑδρόγειον.

Ἦδη, καὶ πάλιν, ἡ σάλπιγξ μᾶς καλεῖ — ὄχι διὰ νὰ λάβωμεν τὰ ὄπλα, ἀν καὶ μᾶς εἶναι ἀναγκαῖα — ὄχι διὰ νὰ πολεμήσωμεν, ἀν καὶ ἔχωμεν ἤδη ἐμπλακὴ εἰς ἀγῶνα — ἀλλὰ διὰ νὰ φέρωμεν τὸ βάρος ἐνὸς μακροῦ καὶ ἐπιπόνου ἀγῶνος, διεξαγομένου, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, «ἀγαλλιώντες ἐν ἐλπίδι, ὑπομένοντες ἐν δοκιμασίαις», ἐνὸς ἀγῶνος ἐναντίον τῶν κοινῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀνθρώπου: τὴν τυραννίαν, τὴν πενίαν, τὴν ἀσθένειαν καὶ αὐτὸν τὸν πόλεμον.

Δυνάμεθα ἀρὰ γε νὰ συμπήξωμεν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μίαν μεγαλειώδη καὶ παγκόσμιον συμμαχίαν — ὁ Βορρᾶς, ὁ Νότος, ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις — ἡ ὁποία θὰ δυναθῆ νὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν περισσύτερον καρποφόρον ζωὴν δι' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα; Θέλετε νὰ συμμετάσχετε εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν προσπάθειαν;

Εἰς τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὀλίγα μόνον γενεαὶ ἐπομίσθησαν τὸν ῥόλον τῆς ὑπερασπίσεως τῆς ἐλευθερίας τὴν στιγμὴν τοῦ μεγίστου κινδύνου τῆς. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀποσεῖσω τὴν εὐθύνην ταύτην. Τὴν ἀποδέχομαι προθύμως. Δὲν πιστεύω δὲ ὅτι οἰοσδήποτε ἐξ ἡμῶν θὰ ἐδέχετο ὅπως ὁ λαὸς μᾶς ἀλλάξῃ θέσιν μὲ οἰονδήποτε ἄλλον λαὸν ἢ οἰανδήποτε ἄλλην γενεάν. Ἡ ἐνεργητικότης, ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ περιβάλωμεν τὴν προσπάθειάν μας, θὰ φωτίσῃ τὴν χώραν μας καὶ ὅλους ὅσους τὴν ὑπηρετοῦν. Ἡ ἀνταύγεια δὲ τοῦ φωτός ἐκείνου δύναται πράγματι νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον.

Μὴ ζητεῖτε, λοιπόν, συμπατριῶται μου, τί εἶναι εἰς θέσιν ἡ Ἀμερικὴ νὰ κάμῃ δι' ἐσᾶς. Ζητεῖτε μᾶλλον τί εἴσθε σεῖς εἰς θέσιν νὰ κάμετε διὰ τὴν Ἀμερικὴν. Καὶ σεῖς, συμπολίται μου τοῦ κόσμου, μὴ ζητεῖτε τί εἶναι εἰς θέσιν ἡ Ἀμερικὴ νὰ κάμῃ δι' ἐσᾶς. Ζητεῖτε μᾶλλον τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν ὅλοι μαζί διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεσθε πολῖται τῆς Ἀμερικῆς καὶ πολῖται ὅλου τοῦ κόσμου, ζητήσατέ μας νὰ ἔχωμεν τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον ἰσχύος καὶ θυσιῶν ποὺ θὰ ζητήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ σᾶς. Μὲ μίαν ἡσυχον συνείδησιν, ὡς τὴν μόνην ἀνταμοιβὴν μας, μὲ τὴν ἱστορίαν ὡς τελικὸν κριτὴν τῶν πράξεών μας, ἅς προχωρήσωμεν εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἅς ζητήσωμεν τὴν εὐλογίαν καὶ βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου, γνωρίζοντες ὅμως ὅτι εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὰ τοῦ κόσμου τούτου, τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ πρόκειται νὰ εἶναι πράγματι ἔργον τῶν χειρῶν μας.

... Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἄς συγκεντρωθῶμεν εἰς τοὺς Οἴκους τῆς Προσευχῆς καὶ εἰς τὰς κατοικίας μας, ἵνα ἐν μέσῳ οἰκογενειακῆς ἀφοσιώσεως ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὰ λαμπρὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἄς προσευχηθῶμεν μὲ εὐκρίνειαν καὶ ταπεινοφροσύνην, ζητοῦντες ὅπως συνεχίσῃ νὰ μᾶς καθοδηγῆ καὶ μᾶς ὑποστηρίξῃ εἰς τὸ μέγα καὶ μὴ περαιωθὲν ἔργον ἐπιτεύξεως τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς κατανοήσεως μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν καὶ πρὸς τερματισμὸν τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν δειπῶν ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἀπαντῶνται.

(Ἀπὸ τὸ κείμενον τῆς προκηρύξεως τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου Τζὼν Κέννεντυ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας τῶν εὐχαριστιῶν, 27 Νοεμβρίου 1963. Τὸ κείμενον τοῦτο ἀνεγνώσθη εἰς τὰς ἐκκλησίας μετὰ τὸν θάνατόν του).

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

1. Εισήγησις Γενικοῦ Γραμματέως κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΔΙΒΑΔΑ
2. Δέησις Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
3. Ὁμιλία τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΣΠΙΩΤΗ,
Ἀντιπροτάνεως Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
4. Εἰς μνήμην τοῦ Προέδρου Λίνκολν ,, τοῦ WALT WHITMAN
Ἀπαγγελία Ἰ. κ. ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΛΙΓΑ.
5. Ἐπικήδειον ἐμβατήριον ἀπὸ τὴν III συμφωνίαν τοῦ ΒΕΕΤΗΟΒΕΝ.
Ἐκτέλεσις: Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Βορείου Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ κ. ΣΟΛΩΝΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ.
6. Ἐμφωνητὴ φωνὴ τοῦ JOHN F. KENNEDY ἀπὸ ἠχογραφημένην ὁμιλίαν
τὸν γενομένην κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὀρκωμοσίας του ὡς Προέδρου.
(20.1.1961).
7. Ἐθνικοὶ ὕμνοι Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἑλλάδος.
Ἐκτέλεσις: Στρατιωτικὴ μουσικὴ Γ' Σώματος Στρατοῦ.